

Sygn. akt I C 98/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marcin Polit

Protokolant Klaudia Stefaniak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko M. G.

o zapłatę kwoty 21 600 zł wraz z odsetkami

I. uchyla w całości wyrok zaoczny z dnia 26 marca 2015 roku i oddala powództwo;

II. zasądza od powoda K. M. na rzecz pozwanej M. G. kwotę 2 417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 98/15***** poczatektekstu

[Przewodniczący 00:00:01.108] Przechodząc do uzasadnienia należy wskazać, że pozwem z dnia 19 stycznia 2015 roku powód K. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. G. kwoty 21.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty. Z uzasadnienia pozwu wynikało, iż kwota w nim dochodzona stanowi odszkodowanie za bezumowne korzystanie przez pozwaną z lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy Alei (...) w W.. Pozwana zawiadomiona na adres wskazany w pozwie nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła wyjaśnień na piśmie ani nie wносиła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność. W konsekwencji w dniu 26 marca 2015 roku Sąd wydał wyrok zaoczny uwzględniając w całości żądanie pozwu. W dniu 29 lipca 2015 roku do tutejszego Sądu wpłynął wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego z jego uzasadnieniem, a także z załączonych do niego dokumentów wynikało, że pozwana nie mieszkała w dacie wytoczenia powództwa pod adresem wskazanym w pozwie. Z argumentacji wskazanej w sprzeciwie wynikało, że zamieszkiwała ona w Kanadzie. W konsekwencji Sąd uznał, iż nie można mówić o prawidłowym doręczeniu pozwanej ani zawiadomienia o terminie rozprawy ani też odpisu wyroku zaocznego. Konsekwencją tego było wydanie w dniu 13 kwietnia 2016 roku postanowienia na mocy, którego odrzucono wniosek pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego i nadano bieg sprzeciwowi wyznaczając termin rozprawy. Rozpoznając sprawę Sąd ustalił i zważył, co następuje. Omawiając rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku ogłoszonego w dniu dzisiejszym trzeba rozpocząć od pojawiających się w sprawie zagadnień o charakterze procesowym. Zasadnicza kwestia dotyczy tego, iż sprzeciw od wyroku zaocznego nie został opłacony, nie uiszczono od niego opłaty sądowej. Mimo to Sąd sprzeciwowi nadał bieg, wyznaczył termin rozprawy i po przeprowadzeniu owej rozprawy wydał wyrok. W przekonaniu Sądu w niniejszej sprawie strona pozwana, na co trafnie zwrócono uwagę zarówno w sprzeciwie jak i we wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tego sprzeciwu nie miała obowiązku uiszczania opłaty sądowej od tego środka zaskarżenia.

Wniosek taki wypływa z treści artykułu 348 kodeksu postępowania cywilnego. Przepis ów stanowi mianowicie, że zasadą jest, iż koszty rozprawy zaocznej i koszty sprzeciwu ponosi pozwany. Nie dotyczy to jednak sytuacji, w której jego niestawiennictwo było niezawinione. R. legis artykułu 348 kodeksu postępowania cywilnego jasne zarówno wyrok zaoczny jak i konieczność poniesienia kosztów związanych ze sprzeciwem od wyroku zaocznego i z rozprawą zaoczną wiąże się z pewnego rodzaju sankcją, która spada na pozwanego jakby [? 00:03:41.648] zlekceważył wezwanie Sądu i nie stawił się na rozprawę i w konsekwencji doprowadził do wydania przeciwko niemu wyroku zaocznego. Ale o owej sankcji nie można mówić wówczas, gdy to niestawiennictwo pozwanego na rozprawie było jak w niniejszej sprawie niezawinione. Z uwagi na to, że pozwana, co zostało wykazane w sprawie ponad wszelką wątpliwość zamieszkiwała i zamieszkuje w Kanadzie nie zaś pod adresem wskazanym w pozwie należało uznać, iż kierując się treścią artykułu 348 kodeksu postępowania cywilnego, in fine nie ma ona obowiązku uiszczania kosztów wiążących się ze sprzeciwem od wyroku zaocznego. Dlatego owemu sprzeciwowi nadano bieg nie pobierając od niego opłaty wynoszącej zgodnie z przepisami ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych połowę opłaty sądowej od pozwu. Tego rodzaju pogląd pozwalający na niepobieranie opłaty od sprzeciwu od wyroku zaocznego znajduje poparcie wśród przedstawicieli doktryny prawa cywilnego. Mianowicie komentarz M. M. do treści artykułu 348 k.p.c. wskazuje, iż wówczas, gdy pozwany wykaże, że jego niestawiennictwo nie było zawinione, bądź, że jego wyjaśnienia złożone pisemnie nie zostały przedstawione do akt przed rozprawą pozwany jest zwolniony z obowiązku poniesienia kosztów rozprawy zaocznej i sprzeciwu. Podobnie komentarz M. J. i K. W.. Natomiast w wypadkach mówią komentatorzy, gdy niestawiennictwo pozwanego nie było zawinione lub nie zostały dołączone do akt wyjaśnienia pozwanego, mimo że były jeszcze przed rozprawą nadesłane do Sądu nie można obciążać pozwanego kosztami postępowania zaocznego. Idąc tym tokiem rozumowania i dzieląc pogląd sformułowany w treści sprzeciwu Sąd uznał, że nie ma podstaw do pobierania od sprzeciwu opłaty Sądowej i nadał mu bieg. Po wyjaśnieniu tej kwestii można przejść do rozstrzygnięcia merytorycznego, a zatem do tego czy powództwo, co do zasady i co do wysokości jest zasadne, czy też nie. I rozstrzygając tę kwestię trzeba w pierwszej kolejności odnieść się do materialno prawnej podstawy żądania pozwu. Jest nim artykuł 18, ustęp 1 i 2 ustawy o ochronie praw lokatora. Przepis ten stanowi, że osoba, która zajmuje lokal bezumownie ma obowiązek, co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby uzyskać gdyby ów lokal wynajął na wolnym rynku. Oczywiście jest, zatem, że przy takim sformułowaniu podstawy prawnej żądania pozwu na powódzie stosownie do wymogu artykułu 6 kodeksu cywilnego i artykułu 232 zdanie pierwsze kodeksu postępowania cywilnego spoczywał obowiązek udowodnienia dwóch okoliczności. Po pierwsze powód winien, był winien udowodnić, że pozwana zajmowała sporny lokal w określonym czasie bez tytułu prawnego. Po drugie powód winien był udowodnić ile wynosiła w owym czasie wysokość czynszu możliwego do uzyskania z tytułu najmu tegoż lokalu. Wykazanie tych dwóch okoliczności pozwoliłoby na stwierdzenie, iż zaistniała sytuacja opisana w artykule 18 ustawy o ochronie praw lokatorów i w konsekwencji dałoby podstawę do uwzględnienia żądania pozwu. Tymczasem żadna z owych okoliczności nie została udowodniona. Co do pierwszej bezspornie strona pozwana wykazała w sprawie dokumentami dołączonymi do wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego, że pozwana nie zamieszkuje w spornym lokalu a przeciwnie mieszka w Kanadzie. Po drugie również strona pozwana wykazała, iż pozwana stała się właścicielką tego lokalu, a więc przynajmniej od uprawomocnienia się od pos..., postanowienia o przysądzeniu własności nie włada owym lokalem bez umowy. Po trzecie nie ma żadnego dowodu pozwalającego na ustalenie wartości czynszu miesięcznego, możliwości, możliwego do uzyskania z najmu tego lokalu. By taką wartość uzyskać należało złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wysokości czynszu. W myśl artykułu 6 kodeksu cywilnego ciężar dowodu obciążał w sposób oczywisty stronę powodową. Takiego wniosku jednak nie złożono, co musi skutkować uznaniem, iż ta wysokość nie została udowodniona. Mając na uwadze te wszystkie okoliczności w oparciu o powołane wyżej przepisy powództwo należało oddalić jednocześnie na mocy artykułu 347 kodeksu postępowania cywilnego uchylając w całości zaskarżony sprzeciwem wyrok zaoczny. Z tego względu orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Jeżeli chodzi o orzeczenie z punktu drugiego to koszty procesu obciążają w sprawie stronę powodową, jako przegrującą. Dzieje się tak na mocy artykułu 98 paragraf 1 i 3 w związku z artykułem 99 kodeksu postępowania cywilnego przy uwzględnieniu braku podstaw do obciążania strony pozwanej kosztami sprzeciwu i wyroku zaocznego, co wiąże się z treścią powołanego wyżej artykułu 348 kodeksu postępowania cywilnego. Owe koszty obejmują, obejmują 2.400 złotych opłaty stanowiącej wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym i 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozostaje jeszcze wspomnieć, iż opłatę zasądono według stawek obowiązujących w rozporządzeniu,

które istniało w obrocie prawnym w dacie wytoczenia powództwa. Owo nieobowiązujące już dziś rozporządzenie musi być w tej sprawie stosowane z mocy paragrafu 21 nowego rozporządzenia tę kwestie regulującego. Przepis ten stanowi, że do końca postępowania w instancji rozstrzygamy o opłatach radcowskich według stawek obowiązujących w dacie prze.

[koniec części 00:10:38.549]

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w W.

stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia pozwaną M. G. numer PESEL (...) do egzekucji

przeciwko powodowi K. M. numer PESEL (...)

oraz poleca wszystkim organom, urządnom oraz osobom, których to może dotyczyć,

aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane,

udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Klauzulę niniejszą wydano: pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu T. K..

Pobrano 6,00 zł opłaty kancelaryjnej.

Zasądza od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania w wysokości 66 (słownie: sześćdziesiąt sześć) złotych, w tym 60 (słownie: sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w zakresie nadania klauzuli wykonalności.